

БЫСТРА СТОИМЕНОВА

192

## 1

Слънцето припичаше безмилостно дори като за ранна априлска сутрин и инспектор Мелинда Ромеро нервно оправи гънките на самото си. Беше ѝ топло, не я свърташе на едно място, но главният прокурор не те вика на лична среща всеки ден, така че се беше постарала да изглежда възможно най-представително. Сакото ѝ може и да беше донякъде смачкано, но поне ѝ придаваше по-професионален вид. Може и да беше невероятно добър криминалист, обаче откъм бизнес излъчване доста неща ѝ куцаха. Предпочиташе да се чувства удобно пред това да робува на някакъв конкретен стил и да се изтезава с високи токчета или пък тесни дрехи. Този път конкретно и изрично ѝ беше подчертано, че дънките и тениската няма да свършат работа.

Денят беше тръгнал на зле от самото начало. Първо беше заляла единственото си удобно сако с кафе и се наложи да носи това, в което не се чувстваше както трябва. След това едва беше успяла да намери място за паркиране – служебният паркинг беше пълен, а по двете страни на иначе широката улица беше пълно с разнородни возила. Затова ѝ се беше наложило да върви петнайсет минути пеша в жегата, докато стигне до бялата сграда в колониален стил, където – ако се вярваше на прекия ѝ началник – я чакаше ново поръчение.

Спря за момент пред вратата, после влезе и въздъхна с облекчение. Климатичите работеха както трябва, за разлика от тези в нейния участък. Вече я чакаха двама униформени и без проверки я поведоха направо към кабинета на главния прокурор. Нямаше време дори да обърне внимание откъде минават, толкова бързо вървяха. Едва подтичваше след придружителите си, докато прехвърляше наум часа и датата на срещата. Десет сутринта. Сега беше десет без петнадесет.

Ромеро очакваше да види мъж в строг костюм, но вместо това стисна ръката на усмихната дама в напреднала възраст, в пъстра рокля и с венец от бръчки около очите. Повече би ѝ отивало да бъде домакинята на някоя плантация, отколкото да заема креслото на главния обвинител на републиката. Мелинда остана на вратата, без да смее да направи крачка навътре, веднага щом като придружителите ѝ се оттеглиха. Не се чувстваше в свои води. Беше свикнала с началника в своя участък. Ще ѝ се навика, ще ѝ се накара, после ще си сипят по едно питие и ще разнищят случая. Непоносим характер, но тя не му оставаше длъжна за нищо. Тук нещата бяха на много по-високо ниво. Младата жена си припомни мислено последните случаи. Всичките бяха тежки престъпления, наистина, но нито един от тях не заслужаваше лична среща с главния прокурор. Освен това, беше ги разкрила всичките. Защо я бяха извикали тук? Може би ставаше дума за нов случай, но Мелинда не можеше да разбере защо трябва да ѝ го

възложат така, а не чисто и просто да ѝ предоставят документите по делото и да я оставят да си върши работата.

Жената явно забеляза объркването ѝ от цялата ситуация, затова се усмихна и обясни:

- Здравей, Мелинда! Аз съм прокурор Мендоса. Лейла Мендоса. Сигурно изглежда малко по-официално, отколкото си свикнала, но не се притеснявай. Не съм те повикала, за да те мъмря. Заповядай, седни!

Тя ѝ посочи единия от плетените столове до прозореца и Мелинда отново потисна асоциацията с плантация. Инспектор Ромеро се настани на едното кресло до някакво голямо зелено растение и огледа събеседничката си. Някога трябва да е била много красива жена. Впрочем и сега изглеждаше много добре за годините си. Излъчваше финес и спокойствие, като на знатна дама от висшето общество. Такива хора можеха само с една дума да подчинят останалите и да ги накарат да правят, каквото им бъде наредено.

- Искаше ми се да си тук, за да те наградя за дългогодишния труд, но вместо това ти давам случай, който е от огромна важност за реномето на държавата – каза дамата, докато се настаняваше срещу нея.

Мелинда се облегна назад и кръстоса крак върху крак.

Кабинетът по-скоро напомняше стая в богата къща, отколкото на обиталище на чиновник. Споменатите плетени столове, саксии с пъстри цветя. Единствено бюрото отрупано с папки издаваше, че все пак се върши канцеларска работа. Нямаше я задушаващата обстановка в нейния участък, но не те караше да се чувстваш малък и жалък в очите на шефа. Беше като на гости у позната.

- Началник Гомес спомена, че срещата е важна, госпожо – каза Мелинда. - Не се плаша от сложните случаи.

Дамата срещу нея кимна и тънка усмивка заигра в бгълчетата на устата ѝ.

- Затова и избрах теб. Трябва ни някой с чиста статистика, някой който да вдъхва доверие. Да не се страхува да си изцапа ръцете.

Мелинда се усмихна широко. Казаното от дамата срещу нея беше като обобщение на практиката ѝ на инспектор през последните осем години.

- Значи сте попаднали на точния човек, сеньора Мендоса!
- Надявах се да кажеш това – кимна събеседничката ѝ доволно – Ето го и случая!

Прокурор Мендоса взе една папка от ниската масичка до себе си и я подаде на Мелинда. Най-сетне някакви документи по делото, което вече беше провокирало интереса ѝ. Обичаше предизвикателствата, а това

звучеше като нещо точно за нея. Отне ѝ само поглед да разбере защо са я повикали.

- Стопроцентово висящо дело.

Жената срещу нея не се смути ни най-малко, а просто кимна.

Инспектор Ромеро остави папката в скута си и погледна по-възрастната жена изпитателно. Беше свикнала да ѝ възлагат случаи, с които другите не могат да се справят. Славеше се с невероятните си резултати и почти свръхестествен нюх за откриване на наглед невидими взаимовръзки между събития и улики. Обаче това тук беше съвсем различно. Тя си наложи да звучи възможно най-професионално:

- Това е задънена улица. Нямаме никакви доказателства! Имаме само дати и имена. Нищо друго.
- Затова пращаме теб, а не някой друг – каза Лейла, пресегна се и стисна ръката ѝ. - Началникът ти каза, че можеш да виждаш онова, за което другите са слепи.

Младата жена изхъмка, отвори папката отново и зачете за момент. После извади единствената страница в нея и я размаха във въздуха:

- Повтарям Ви, тук няма почти нищо освен имена, пол и възраст. Нима това е цялата информация?

- Останалото ще ти бъде съобщено, когато отидеш на място – обади се властно възрастната дама. – Да разбирам ли, че поемаш случая?

Инспектор Ромеро се изправи и взе папката със себе си. Не беше от хората, които се отказват просто, защото е трудно. Ако беше такава, никога нямаше да постъпи в полицията. Беше свикнала да действа въпреки всичко и всички. Щом като ѝ гласуваха доверие, тя смяташе да си свърши работата по възможно най-добрия начин.

- Да речем, че приемам предизвикателството! – Мелинда кимна. - Къде мога да намеря останалите доказателства?

Възрастната дама също стана и я изпрати до вратата.

- Инспектор Хавиер Делгадо, твойт предшественик, е предупреден да ти даде всички подробности. Той ще бъде твой партньор по случая.

Мелинда сви рамене и се ръкува с прокурор Мендоса. Нямаше какво повече да чуе, а всеки друг въпрос би се изтълкувал като неподчинение. Бяха ѝ дали задача, която някак трябваше да изпълни.

По пътя към колата тя разглеждаше замислено папката с единствения лист информация, който ѝ бяха дали. Твърде странен казус, но смяташе да го разреши въпреки всичко и всички. Началник Гомес беше

намекнал, че ако се справи с това поръчение както трябва, може да се надява на така желаното повишение. Заслужаваше да получи нещо повече и години наред го беше доказвала на прекия си началник. Сега беше на крачка от желаното и ако затова трябваше да се докаже и пред прокурор Мендоса, така да бъде. Нямахше значение кой ще ѝ бъде партньор. Тя работеше сама и именно затова не се проваляше.

## 2

- Още много ли има? – измърмори Кристина и спря отново да си почине.
- Малко остана – каза Жулиета за стотен път и спря, за да може приятелката ѝ да я настигне.

За разлика от Кристина, тя обичаше катеренето и вече се беше отдалечила поне на петдесетина метра нагоре по наклона. Момичето хвърли един съжалителен поглед на приятелката си и извади фотоапаратчето си, за да поснима. Джунглата беше прекрасна, само да не беше тая постоянна жегата! От друга страна, щяха да хванат шоколадов загар. Обожаваше слънцето и природата! Ако можеше, би останала да живее тук завинаги.

Няколко минути по-късно Кристина се довлече, пръхтейки, до нея. Тя пък обичаше да се излежава, да си хапва хубави неща и да не се напруга много-много. Но обожаваше и приключенията, затова се беше съгласила да дойде.

- Май не беше добра идея да избираме точно този маршрут – каза тя, като едва си поемаше дъх. – И тия проклети насекоми!

Започна да се чеше. Комарите бяха на всяка крачка и определено бяха харесали парфюма на приятелката ѝ. Жулиета извъртя очи и ѝ подаде флакончето с репелента.

- Казах ти да се намажеш, преди да тръгнем! Освен това Лусия каза, че отгоре има супер гледка – отбеляза Жулиета отегчено. – Нали и ти беше там като проверявахме откъде трябва да минем, защо ми мрънкаш на всяка крачка?

Кристина измърмори нещо под нос и започна бясно да се пръска с флакончето. Въздухът около тях се изпълни с мириса на препарата дотолкова, че Жулиета започна да кашля и да маха с ръце.

- Не е казано да се залееш с него! Всичко ли свърши?

Кристина разклати флакона и кимна. След това го подаде на приятелката си. Кристина го тикна в страничния джоб на раницата с намусено изражение. Ако знаеха, че има толкова буболечки, сигурно щяха да изкупят целия запас от флакони репелент в аптеката на градчето.

- Поне тия отвратителни животни ще спрат да ме хапят! Ти си късметлийка, теб почти не те закачат – процеди Кристина със завист.

Жулиета сви рамене. Наистина комарите и другите животни не я хапеха. Кристина погледна нагоре към наклона, който трябваше да изкачат и въздъхна измъчено:

- Дано поне това катерене си струва...

Жулиета си наложи да бъде търпелива и отговори:

- Нали искаше да видим нещо интересно? Да направим хубави снимки за Фейсбук и други подобни? Кой ми ги говореше такива?
- Ти беше тази, която искаше да види гледките. Аз исках просто да се разходим и да пием коктейли! Лайфстайл снимките събират много повече лайкове, ако не знаеш!

Жулиета въздъхна. Недоумяваше как приятелката ѝ беше влязла в един от най-престижните университети в Холандия с този мироглед. Беше факт, че Кристина е невероятно интелигентна и също толкова мързелива. Ако можеше да прекара целия си живот край басейна на някой хотел с коктейл в ръка, със сигурност би го направила.

- И ще пием! – обеща Жулиета. - Когато се върнем. Стигаме горе, връщаме се и после бегом към онова ресторантче, което си харесахме в началото на пътеката.

Обещанието накара иначе зачервеното от усилие лице на Кристина да светне.

- Обещаващ?
- Лъгала ли съм те някога? – промърмори Жулиета и щракна една снимка на приятелката си как опитва да си поеме дъх с ръце на коленете.
- Излъга, много ясно! Когато ми обеща лесна разходка днес – ухили се Кристина. – Я ме снимай хубаво, това не става за Фейсбук!

Жулиета извъртя очи и извади телефона си. Кристина и нейната мания по Фейсбук... Всеки ден нова профилна. Ако имаха обхват сега, сигурно нямаше да спре да пуска нови статуси! Щом ставаше дума за нещо подобно обаче, приятелката ѝ застана почти на ръба на пътеката и започна да прави стойки за пред камерата.

- Хубава ли съм?
- Вече дори не си червена! Прекрасна, невероятна!

Жулиета прибра телефона и отново хвана камерата. Трябваша им и нормални снимки, не само щраканици.

- Недоумявам защо мъкнем това с нас – измрънка Кристина, забелязвайки промяната в снимачната техника. – Телефонът ми прави по-хубави снимки!
- И с него ще те снимам, спокойно, госпожице кипра!

Жулиета търпеливо извади айфона на Кристина и наистина започна да я снима. Трябваше да се признае, снимките бяха наистина добри. Колко точно добри обаче можеше да се каже само след като се свалят на компютър. Кристина ѝ дължеше такос за цял месец, ако спечелеше баса, че апаратчето ѝ прави по-добри снимки от нейния телефон.

- Хайде, че се изпекох вече! – обади се Кристина след малко и демонстративно се нацупи.

- Ти беше тази, която настояваше, че няма защо да взимаме много багаж, нали помниш? – попита Жулиета и посочи раницата на гърба си.

В нея бяха събрали всичките си вещи. Решиха да не взимат нищо излишно, предвид това че ги чакаха няколко часа катерене. А по техните критерии връхните дрехи и слънчевите шапки щяха да бъдат излишни. Все пак отиваха в джунглата, където е топло и влажно като в сауна. Колкото по-малко дрехи, толкова по-добре, по тяхната логика.

- Бях права да се облечем като за плаж, нали? – ухили се Кристина и свали презрамката на потника си.

Яркото панамско слънце вече беше оставило своя отпечатък върху бялата ѝ кожа.

- За няколко месеца тук ще станем шоколадови! – сръчка я Жулиета.
- Нашите направо няма да ни познаят на летището! – засмя се Кристина и я прегърна през кръста.

Двете постояха така няколко минути, загледани в хоризонта. В краката им се простираше зелено море. Миришеше на влажно и на гниещи листа. На нов живот и приключения. Съвсем различно от родния им Амстердам.

- Да вървим! – каза Жулиета по някое време. – Нали искаш да пишеш маргарита в онова заведение?
- Искам! – намигна ѝ Кристина и двете поеха нагоре по склона.

Върхът вече изглеждаше на една ръка разстояние. Ненаправили и няколко крачки чуха стъпки зад гърба си. Двете се обърнаха рязко, но нямаше никого.

- Хей, дами, не искате ли компания за разходката си в джунглата? – дочу се вик някъде под тях и под короните на дърветата.

### 3

Бокете се оказа малко градче, сгушено в джунглата, буквално насред нищото, на няколко часа път от столицата. Инспектор Ромеро беше имала достатъчно време да размисли, докато шофираше по безкрайните завои, но не можеше да си обясни какво би накарало две момичета току-така да изчезнат в популярен туристически район, без никой нито да е чул, нито да е разбрал нещо. В градчето като това всички се познаваха и не можеше някой да не е забелязал нещо необичайно.

На пръв поглед мястото носеше белезите на нов туристически район – малки, но поддържани къщи, които да привличат туристи, липса на боклуци по улиците в ярък контраст с бедните колиби в покрайнините. Къщите нямаха дворове, освен няколко квадратни метра за паркинг на колата или мотора и едно-две бананови растения пред входа. Беше спретнато и чисто, но му липсваше лъскавината на популярните курорти по крайбрежието. Точно такива места обичаха да посещават истинските приключенци, за да усетят духа на мястото.

Личеше от пръв поглед, че тук господства джунглата и на фона на широките улици на столицата, инспектор Ромеро се почувства дребна и нищожна. Човекът не беше постигнал нищо, ако се съдеше по това градче. Точно обратното – все едно дори и няколкото квадратни метра, отвоювани от джунглата за строежа

на къща, са получени не завинаги, а под наем. Мястото беше някак натрапчиво приветливо и именно затова навяваше смътното усещане, че си на гости и за малко.

Полицейският участък се намираше в центъра на градчето, но дори с ниските си очаквания, Ромеро беше разочарована от вида му. Ако не беше сверила адреса с GPS-а в колата, не би си помислила ниската постройка за нещо различно от мизерния дом на някой собственик-параноик. Нямаше дори полицейски коли пред него – само един раздрънкан пикап, паркиран на верев, и то така, че половината му задница да стърчи на пътя. Районът пък беше пълен с ниски постройки като тази и дори нямаше смислен площад.

Мелинда паркира до пикапа, проклинайки шофьорските умения на собственика му, и звънна на номера, който беше получила за връзка с местната полиция. Нямаше да ходи да търси този някой си инспектор Делгадо в тази дупка или пък да обикаля по улиците. Естествено не ѝ вдигнаха.

Тя изруга под нос и набра телефона отново. Този път откровено ѝ затвориха. Нямаше начин разговорът да бъде прекъснат след само три секунди звънене. Мелинда изръмжа и излезе от колата. Жегата и влагата във въздуха я удариха като стена. Тя се опря на още топлия капак на колата и реши да звъни,

докато не ѝ отговорят. Или докато не ѝ падне батерията.

- Кой се е развънял като луд? – дочу зад гърба си раздражен мъжки глас. – Колко пъти да обяснявам, че кръчмата на Хорхе си смени номера преди месец?
- Инспектор Мелинда Ромеро – изрече хладнокръвно тя и се обърна да подаде ръка за поздрав.
- Значи ти си кучката от столицата, която е дошла да ми се прави на шеф? – каза мъжът и изплю клечката, която дъвчеше.

Мелинда се изправи в целия си ръст от метър шейсет и осем и си наложи да му отговори подобаващо:

- Аз съм кучката, която пратиха от Прокуратурата да ти избърше задника... голямо момче!

Инспектор Делгадо наистина изглеждаше като планина от мускули и Мелинда си помисли, че такива обикновено не се славят с особени академични постижения. В полицията ги ползваха за силови операции или за сплашване на арестантите. Но чак пък за разследвания? По-скоро не. Явно тук наистина имаха остър недостиг на кадри.

Мъжът пред нея приличаше повече на фермер, отколкото на полицай. Изсечени като с брадва черти в криво и чворесто дърво, което не се поддава на

обработка, две глави по-висок от нея и с телосложение на човек, който по-скоро прекарва деня си във влачене на камъни или дървени трупи, отколкото над папките с документи. Изражението му в момента можеше да се мери по свирепост с това на някой сериен убиец.

След като я измери с поглед изражението му се смени и Мелинда видя нещо до болка познато - презрение. Не че беше изненада. Обикновено започваше така с хората – никой не взима насериозно жените в мъжки професии. През годините се беше нагледала на всякакви видове подигравки и подмятания от колегите си. Само в началото, естествено. Тогава бяха много важни мачовци, които смятат, че мястото ѝ е в кухнята, а силовите професии са за тях- да си играят на войничета. А когато видяха, че наистина си върши работата добре, си променяха мнението за нея. Ако не доброволно, то когато се издънят.

- Да те видя как ще се справиш с нещо, което го няма! Голямо момиче – просъска ѝ мъжът с ехидна усмивка.

Тя също реши да го измери с възможно най-презрителния си поглед.

- На улицата ли ще обсъждаме случая или смяташ да оставиш пещерните си обноски и да ме поканиш да видя с какво разполагаме?

Усмивката на Делгадо стана още по-широка и той удари токовете си.

- След Вас, сеньорита!

Вътре в сградата не беше особено подредено, но поне имаше работещ климатик, за учудване на Мелинда. Делгадо я поведе по единствения коридор, покрай множество широко отворени врати. В дъното на коридора беше единствената заключена. Той измъкна ключа от джоба си и отключи, докато си свирукаше някаква мелодия. Когато влязоха, Мелинда огледа кабинета.

Вътре беше пълно с разнородни хартии, които покриваха всичко от пода до тавана, с изключение на една тясна пътечка покрай стената и две-три места на оръфания диван. Можеше да се закълне, че някъде из тази кочина вероятно се търкалят остатъците от обяда му и още кой знае колко веществени доказателства, но за момента му спести коментарите.

- Настанявайте се, сеньорита! – махна Делгадо към дивана.

Мелинда го погледна криво, но после реши да не спори. На дивана имаше всичко друго, но не и място за сядане, така че ѝ отне известно време да разчисти място, на което да не се търкалят папки, хартии и опаковки от сандвичи. Междувременно Делгадо издърпа от някъде папка документи с вид и цвят на многократно заливана с кафе и придърпа един стол

срещу нея. Като за целта най-безцеремонно изсипа на пода папки, които бяха натрупани върху него.

Младата жена извъртя очи. Ако си мислеше, че ще я провокира с непрофесионалното си отношение, много се беше излъгал. Така и така не беше дошла да работи в екип с него, а да оправя неговите грешки и да разреши случая. Каквото и да казваха в столицата.

- Кристина Веер и Жулиета Ван дер Брет – изломоти Делгадо и ѝ подаде две снимки.

Приличаха на увеличени паспортни снимки, на които се виждаха две млади русокоси и синеоки момичета, гледащи ококорено към камерата. Изглеждаха като малолетни и крехки с тази бяла прозрачна кожа. Нищо общо с вида на местните. Нито пък с нейния собствен или този на мъжа срещу нея. Мелинда ги остави най-отгоре върху купчините хартии на масичката пред тях. Дори сред купчините разнородни документи, двете снимки се открояваха и младата жена не можеше да откъсне поглед от тях.

- Набиват се на очи, нали? – отбеляза Делгадо, проследил втренчения ѝ поглед. – Отдалече си личи, че са от другия край на света.

Мелинда кимна. Не беше нужно да си криминалист, за да заключиш, че двете момичета са от другия край на света. Това и малките деца можеха да го направят. Да различиш руса от черна коса могат и полуслепите, в крайна сметка.

- Откъде са тези снимки? Не приличат на правени тук.

Ако наистина бяха правени за паспорт, то тя се съмняваше в Бокете да има и едно фотостудио, което да послужи за целта. Мъжът ѝ отговори, без да я поглежда:

- Родителите им ги донесоха, веднага щом пристигнаха тук.
- Те са тук? Защо?
- Все още, за съжаление. Тъпи гринговци! – изсумтя Делгадо. – Не им увират главите и продължават да ни тормозят!
- Покажи малко уважение към родителите на изчезналите! – сопна му се тя.

Той ѝ хвърли раздразнен поглед, но Мелинда не трепна. Ако имаше нещо, което мразеше повече от високомерното отношение на служителите на реда към потърпевшите, то сигурно беше шовинизмът на мъжете в системата. Нямаше намерение да се съобразява с него, само защото беше мъж. И двамата бяха равни по чин, и на теория трябваше да работят заедно. Само че младата жена смяташе това да се случва по нейните правила, а не по неговите. Двамата се гледаха втренчено няколко секунди, преди тя да отмести поглед. Нека си мисли, че е победил.

- Както и да е! Та, тези двечките – Делгадо почука по снимките - дошли в Панама да се правят на големите самарянки. Тази тук е на

двайсет и две, а другата на двайсет и една. Колежки в университета, приложна психология в Холандия. Те са оттам, между другото, не че някой би ги сбъркал за местни. Според родителите им, решили да дойдат в Панама, за да направят някое и друго добро дело. А поред мен са решили да видят как живеят бедните и да се правят на баровки с малко пари.

Мелинда се намръщи. Тя самата не харесваше богатите европейци, които идваха в Панама само за да погледат как живеят в другите части на света и да „оценят онова, което имат у дома“. Но чак такива крайни мнения и то от служител на реда, който трябва да е обективен. Недопустимо!

- Няма как да си сигурен. Може просто да са искали да направят нещо добро! Има и такива хора. Особено младите европейци. Имат си всичко, искат всички да са щастливи и отиват на другия край на света да правят добро. Даже имат някакви програми за доброволци...

Тя самата беше виждала подобни хора в столицата и беше слушала поне десетина истории за такива млади хора. Не разбираше какъв е смисълът да отидеш да променяш живота другаде, вместо да го направиш за хората в собствената си държава, но не беше сега моментът да разсъждава. Не я интересуваше

житетският избор на тези двете да дойдат в страната, а как точно бяха изчезнали.

Делгадо се изсмя.

- Да, бе, сигурно! Затова са дошли три седмици по-рано и са правели добро по барове, дискотеки и плажове със свои себеподобни! Безгранична доброта, удавена в алкохол и хубава храна по панамските плажове.
- Тоест?
- Запознали се с някакви западници като тях и почнали да се местят от бар в бар. Имаме го документирано – снимки, съобщения, всичко. Техните ни показаха профилите им в социалните мрежи. Снимки от къде ли не с кого ли не. Определено не бих ги нарекал самарянки.

Делгадо се разрови из папката – изглеждаше натъпкана с всякакъв вид хартии. Мелинда попита:

- Обаче как са изчезнали ? Не е като никой да не е имал връзка с тях...

Мъжът поклати глава и я изгледа със съжаление. Тя по рефлекс също погледна надолу към дрехите си, да не би да се е накарала със соса от сандвича по пътя.

- Май не знаеш какво са ти натресли, а? – засмя се Делгадо. - На първи април са тръгнали уж по пътеката „Ел пианиста“, тя е наблизо, има красиви гледки. След тая дата повече никой

нищо не е чул за тях. Техните се довялякоха тук на четвърти с една камара познати, детективи, кучета и какво ли още не. Преравяме джунглата за осемнайсети път вече, но няма абсолютно нищо. Все едно извънземните са ги отвлекли...

Мелинда се наведе напред. Започваше да разбира защо прокурор Мендоса не ѝ беше казала нищо. Ако имаше представа как стоят нещата, не би приела подобен случай. Едно е да обичаш заплетените случаи и да ти доставя удоволствие да разрешаваш казуси, които за другите са непонятни. Съвсем друго е сам да си натресеш случай, който няма очевидно разрешение. Отне ѝ няколко минути да разсъди, че в разказа на Делгадо има нещо твърде странно.

- Как така две момичета изчезват в джунглата и никой не намира нищо, не знае нищо и не е чул нищо един месец? – попита тя и се пресегна да вземе папката от ръцете му.

Без успех, защото мъжът я вдигна над главата си.

- Или ми дай да прочета сама, или ми обясни за какво става дума! – изръмжа Мелинда и скръсти ръце на гърдите си.

Делгадо сви рамене и вместо отговор, издърпа някаква карта като фокусник изпод хартиите и я разтла върху останалите хартии по масата до дивана. Оказа се топографска карта на района.

- Това е пътеката – проследи той тънка червена линия, - минава през джунглата, после върви през тези два хълма и накрая хайкърите би трябвало да се върнат обратно в началната точка по същия път. Добре маркирана е и е страшно популярна. Само идиот може да се изгуби там и то с много, много старание. А дори и да се загуби, другите идиоти, които постоянно кръстосват района, ще го открият до час-два.

Инспектор Ромеро проследи с поглед линията по картата. Наистина не изглеждаше труден маршрут – права почти линия в една конкретна посока. Дори и да си в джунглата, дори и да не си съвсем сигурен накъде отиваш, да вървиш само направо по маркирана пътека и да се върнеш обратно по същата пътека, не звучеше като кой знае колко сложна задача. Без значение от коя част на света идваш и какъв език говориш.

- Но те не са се върнали, нали така?
- Именно. Вероятно са се загубили някъде. Тъпи гринги.

Тя се втренчи отново в тънката линийка и потисна порива си отново да скастри инспектор Делгадо, че не бива да се отнася така с изчезналите. Продължаваше да ѝ изглежда къса и относително лесна за следване. Поне на картата.

- Колко време би трябвало да отнеме отиване и връщане?

- Казват, че е към пет-шест часа – сви рамене Делгадо.
- Казват? Не си ли ходил?
- За какво? Гидове и кучета там колкото щеш, не ми е мястото да газя из джунглата. Те знаят как и какво търсят по-добре от мен.

Мелинда се намръщи. Тя беше на противоположното мнение, но преди да поеме към джунглата в търсене на доказателства, трябваше да разбере с какво точно си има работа. Дотук имаше повече въпроси, отколкото факти, и това никак не ѝ харесваше.

- Ако е трябвало да се върнат по същия път, а пътеката е почти права линия през джунглата, как точно са успели да се отклонят?
- Както си искат! – изсумтя Делгадо и сгъна отново картата. – Те са двойка грингас, които са си мислили, че разходката в джунглата ще им е като разходка в парка или по улицата. Вероятно са свърнали някъде от пътеката и са си счупили главите. А ние тук трябва да изорем цялата джунгла, за да докажем на западниците, че децата им са били пълни идиотки и са се претрепали сами! .
- Тогава защо никой не ги е намерил? – попита Мелинда. - Ако наистина са паднали някъде там, защо досега никой нищо не знае? Сам каза, че ако се загубиш, там има достатъчно хора и до няколко часа ще те намерят. Тогава

защо не сте ги намерили, ако наистина са се пребили на пътеката?

Делгадо сви рамене, давайки да се разбере, че отдавна вече не се ангажира толкова с този случай. Така правеха чиновниците, когато отидеш при тях с работа точно в края на работното им време. Мелинда беше виждала подобно поведение у повечето си колеги и никак не го одобряваше. Когато работиш в полицията, често не свършваш точно в пет вечерта. Обаче тя никога не се беше плашила от дългите часове работа или заплетените казуси и отказваше да позволи на рутината да я повали.

- Ти си шефът и важната клечка от столицата, ти ми кажи! – каза Делгадо отегчено. - Аз съм специалист по спасителни акции и мога да ти кажа, че няма нищо за спасяване. Омръзна ми да ровя в очевидното. Няма какво повече да се направи. Ако ровиш в мърша, няма да разбереш какво я е убило, а само ще се размирише повече. А никой не иска това.

Тук вече Мелинда не издържа и скочи.

- Твоята работа е да намериш какво се е случило! Не да седиш тук, в тази кочина, скръстил ръце, и да разсъждаваш! Да си полицаи не е винаги да носиш хубава униформа и да се правиш на интересен. Твоята работа е...

Инспектор Делгадо се надигна бавно от стола си и я фиксира с мрачен поглед.

- Моята работа БЕШЕ да ги намеря живи, драга – каза той горчиво, прибра картата и снимките обратно в мърлявата папка и я хвърли на бюрото си. – Вече няма какво да спасявам. Не може да са още живи. Иди го кажи на родителите им!

Младата жена изпуфтя и го измери с поглед.

- А ти какво предлагаш? Да стоим и да чакаме да се откажат да търсят?
- Само това мога да направя. Така че ти предлагам да впрегнеш столичния си задник на работа и да видим какво ще сътвори гения ти по случая. Наистина съм дяволски любопитен!

Инспектор Ромеро извъртя очи. Каква беше тази забележка ? Изглеждаше добре, но не можеше да разбере защо, щом като е влязла в полицията, автоматично трябва да прилича на леличка от столова? Сега се намръщи и наистина реши да свърши нещо. Настаняването в квартирата щеше да почака. Тя с усилие си проправи път между папките в тясното пространство. Повече от ясно беше, че със седене в задущната стаичка, нямаше да постигнат нищо.

- Точно това смятам да направя, но първо искам да изслушам лично абсолютно всички, които

някога са ги видели до датата първи април. И  
ти идваш с мен!

Делгадо извъртя очи, но все пак я последва.

- Както искаш, обаче отсега ти казвам, смисъл  
ня-ма!

Мелинда измърмори нещо под нос и тръгна пред него  
по тесния коридор.

\*\*\*

*Бокете е малко градче в северната част на Панама, близо до границата с Коста Рика., а пътеката "Ел пианиста", наистина съществува и е една от най-популярните в района и до днес. Пътеката е кратка, теренът не е много труден и е ясно обозначена. По нея всеки ден има хайкъри.*

*Крис Кремерс (21) и Лизан Фроон (22) изчезват на 01 04 2014 г след като тръгват по "Ел пианиста" и повече не се връщат. Двете са студентки по психология в Холандия, които идват в Панама като доброволки по международна програма, за да преподават в училището в Бокете. Само че заради промяна на графика, за която те не са информирани навреме, започването на работа се измества с една седмица във времето, което ги оставя с време за разходка и нищо за правене.*

*В историята, двете присъстват като Кристина (Крис) и Жулиета (Лизан), техните имена, както и*

*тези на всички останали замесени в случая, са променени в този разказ.*

*Веднага след обявяването им за изчезнали (на 02 04 2021 в късния следобед), се организира мащабно претърсване на джунглата. То продължава седмици наред, но не откриват нищо. Има само няколко свидетели, които са ги виждали преди това и е ясно, че момичетата знаят само няколко думи на испански и не са били подготвени за дълъг преход. Нямали са дори връхни дрехи.*

*Разследването първоначално се води от мъж, специалист по организиране на спасителни операции (в историята това е инспектор Хавиер Делгадо), който с напредването на времето е сменен от жена, специалист по разследване на престъпления (инспектор Мелинда Ромеро в историята). Образите на двамата инспектори са напълно измислени, защото за истинските хора, работили по случая, се знае малко. Същото важи и за това какви са били взаимоотношенията им по време на самото разследване.*

*Изчезването на двете момичета предизвиква сериозен световен отзвук и влияе негативно на туризма в Панама, така че към онзи момент всички искат обяснение какво се е случило.*

*Описаното в следващите части се базира на доказателствата открити по случая (всички*

*доказателства описани по-нататък са истински). В следващите части ще ви дам още информация.*

## 4

Момичетата се спогледаха. Пътеката криволичеше и допреди само няколко метра се виеше през джунглата, а там не се виждаше нищо, освен преплетените клони на дърветата. Гласът дойде оттам. Кристина отстъпи крачка назад, но Жулиета реши да не бъде бърза и попита високо на английски:

- Кой е там?
- Няма да ви изям! – отговори гласът със силен испански акцент, този път по-близо. – Ей сега ще се кача при вас- да се запознаем!

Жулиета сви рамене, но за всеки случай прибра всичко в раницата и я прехвърли в едната си ръка. Когато бяха тръгнали за Панама, родителите им ги бяха инструктирали, че отиват на място, където хората са бедни и не е хубаво да размахват скъпи вещи наляво и надясно. Затова двете момичета имаха у себе си само три скъпи неща – двата телефона, макар че самсунгът на Жулиета не можеше да се мери с айфона на Кристина, и апаратчето, с което Жулиета не се разделяше.

Растителността се раздвижи и се показва фигурата на мъж. Лицето на Кристина светна при гледката, а дори и пуританката Жулиета, която иначе се кълнеше във вечна любов на приятеля си Мартин, си позволи да го огледа сякаш е жребец за продан. Той им помахаша дружелюбно и се заизкачва нагоре. Носеше шорти и потник, които разкриваха значително количество

мускули. Мачетето на кръста му придаваше вид на изследовател. Секси изследовател. Кристина се обърна с гръб към него и се ухили на приятелката си.

- Той е мой, да знаеш!
- Целият – изкикоти се Жулиета.
- Какво си говорите? – подвикна мъжът задъхано, вече по-близо до тях.
- Ами ние, нищо... - каза Жулиета усмихнато и отстъпи крачка назад.

По същия начин, по който те го бяха огледали, сега мъжът огледа тях. Кристина се изсмя, а Жулиета сви рамене. Имаха хубави тела, две мнения нямаше, и не ги беше срам да ги показват – и как иначе, като и двете активно тренираха. Плажното тяло не се появява за нощ . Щом като иска, да гледа. Отблизо изглеждаше доста по-млад, въпреки бръчките по лицето. Може би беше на трийсет-трийсет и пет. Жулиета беше чувала, че ако си изложен постоянно на слънце и вятър, кожата се състарява. Значи трябваше да внимава тези месеци тук, за да не се сбръчка като бабичка. Не искаше Мартин да я остави. Макар че той я обичаше и беше сигурна в това.

- В добра форма си – каза Кристина на английски и се приближи към мъжа.

С това си спечели поглед, който Жулиета би описала само като „събличаш“, макар че нямаше много какво да събличат по нея. Двете се бяха облекли точно като за плаж. Добре поне, че Жулиета беше успяла да

разубеди Кристина да не се изкачват направо по бански. Тенът си беше тен, но тук слънцето беше наистина много силно. Разликата от презрамките на потничето ѝ, въпреки плажното масло трийсети фактор, го доказваше.

- Ти също – каза мъжът накрая и хвърли същия поглед и към Жулиета, която скръсти ръце на гърдите си.
- Кой сте вие? – попита тя.
- О, извинявайте, не се представих. Фернандо, Фернандо Хименес. Говорихме вчера да ви развеждам из околността. Помните ли?
- О, даа, признавам, не приличате много на снимката си в сайта – отбеляза Кристина, ясно показвайки, че тази гледка ѝ харесва много повече от въпросната снимка.

Жулиета извъртя очи. Когато Кристина харесаше някого, мозъкът ѝ изключваше напълно.

- Така е, наистина не си приличате със снимката. Изглеждате по-едър.
- И по-млад – додаде Кристина и му хвърли хищен поглед.

Мъжът сви рамене, но си личеше, че комплиментите му харесват.

- Започнах да тренирам неотдавна.
- Защо сте тук все пак? Разбрахме се да се видим утре.

В ума на Жулиета се зароди подозрение, че нещо не е наред. Може би просто беше параноя. Откакто бяха дошли в това градче, постоянно имаше чувството, че някой я наблюдава. Вероятно си въобразяваше, а и мястото беше толкова малко, и всички се познаваха, че където и да отидеха с Кристина, мигом привличаха подозрителни погледи. Надяваше се да успеят бързо да се впишат, когато започнат да работят в училището.

Мъжът просто се усмихна.

- Имам кафена плантация наблизо, от другата страна на Кулебра, и съм много често в района да я наглеждам. Случайно тази пътека е най-прекият път оттам до Бокете. Чувате се отдалеч и реших да дойда при вас да ви поздравя. Изглежда съдбата е решила да ни събере ден по-рано, за да прекараме повече време заедно.

Последното беше казано с поглед фиксиран в деколтето на приятелката ѝ. Кристина се усмихна широко. Жулиета все още не беше сигурна дали иска да вярва на това. Затова мъжът продължи, този път гледайки нея в очите:

- В джунглата и изобщо в планината е по-добре да се движиш с още някого. Познавам района като петте си пръста. С мен сте в пълна безопасност и би било истинско удоволствие да ви направя един тур из района преди

уречената дата. Така утре ще имаме повече време да ви покажа още по-интересни, но малко посещавани места, какво ще кажете?

Двете момичета се спогледаха и Кристина кимна. Жулиета обаче не беше съвсем убедена дали идеята е добра и сви рамене. Мъжът продължи:

- След като се изкачим на върха, по пътя за моята плантация, където ви каня най-учтиво на чаша маргарита, има водопади, където можем да поплуваме – рече той с лукава усмивка.
- О, дааа! – проточи Кристина. – Така искам да поплувам в тая жега!

Тя демонстративно хвана мъжа, Жулиета се опита да запомни името, Фернандо, под ръка, и двамата тръгнаха пред нея. Момичето изостана няколко крачки назад и се опита да си спомни какво точно знае за гида, който уж бяха наели. Профилната му снимка показваше мъж с бронзов тен, който обаче изглеждаше десет години по-възрастен. Тя извади телефона си и реши да провери, но връзката в района беше слаба. Закани се да опита отново, когато стигнат върха.

\*\*\*\*\*

- Хайде Жулиета, защо се бавиш? – подвикна Кристина към приятелката си.
- Идваааам! – провикна се в отговор Жулиета.

Пътеката, по която Фернандо ги водеше, правеше завой и тя се възползва от момента да провери къде се намират. Беше тясно, така че само двама души можеха да вървят един до друг и то прегърнати, така че с радост беше отстъпила това място на приятелката си. От двете страни на пътеката се издигаха стръмни скали, а на места над главите им висяха лиани. Мястото беше красиво, но и малко страшно, защото накъдето се обърнеш, се виждаше само джунгла. Само небето прозираше от време на време, през клоните на дърветата. Жулиета имаше смътното усещане, че е като под похлупак, заради дърветата над главите им. Липсваше ѝ простора на гледката от върха и възможността да следи хоризонта. Тук беше малка, жалка и безпомощна, а повече от всичко мразеше да трябва сякаш да разчита на някого. Като Фернандо. Нещо в него я смущаваше.

Както и последните седем пъти, когато извади телефона си, нямаше никакъв обхват. Бяха изминали няколко часа от запознанството им с този мъж и наистина си бяха прекарвали невероятно. Жулиета не можеше да отрече, че новият им познат беше чаровен и забавен. Двете момичета се бяха забавлявали на върха, позирайки в най-различни точки за снимка, като се редуваха да се снимат с всички устройства.

Фернандо не се беше включил в играта, а само ги беше наблюдавал усмихнато. След това ги беше завел при водопадите. Оказаха се наистина много красиви и двете момичета не можаха да устоят, съблякоха се и

влязоха да поплуват. Фернандо остана на брега да пази багажа, но след няколко минути го убедиха, че няма кой да вземе единствената им раница и той се присъедини към тях. Жулиета се държеше малко настрана от него. Плуваше почти гола, като изключим бикините, и не смяташе за редно да му се показва. Тя обичаше Мартин и никой друг.

Кристина обаче май беше твърдо решена да го сваля, двамата прекараха значително количество време в натискане под пръските на водопада. Жулиета беше забелязала, че мъжът опипва приятелката ѝ, но май на нея ѝ харесваше. След това се беше наложило да продължат полуоблечени към плантацията му – сутиените така и си и останаха в раницата, а Кристина явно целеше да разсейва спътника им. Жулиета прибра телефона в раницата и настигна останалите.

- Всичко наред ли е? – попита Фернандо и я огледа загрижено.

По пътя насам се беше показал като истински мачо – вървеше първи и храбро сечеше растителността с мачетето, подаваше им ръка, за да се хванат за него, докато минават през по-трудните участъци и дори ги беше пренесъл на ръце през един въжен мост, защото Кристина беше казала, че я е страх да мине сама.

- Да, да, просто се загледах в едно цвете – каза Жулиета и се усмихна.

Фернандо изпуфтя и подхвърли през рамо:

- Тук ако нещо цъфти, или е отровно, или иска да те изяде. Хайде!

Той махна към пътеката, давайки знак за тръгване, но Жулиета не мръдна от мястото си.

- Къде каза, че е плантацията ти? – попита тя привидно нехайно.
- Надолу, от другата страна на Кулебра – повтори той.

Жулиета изхърка и продължи да върви последна. Опитваше се да оглежда джунглата. Вървяха от два часа към тази плантация и вече се чудеше колко далеч в джунглата може да бъде. Пътеката се виеше като змия и ту трябваше да се катерят по някакви почти отвесни скали, където Фернандо трябваше да ги изтегли нагоре, ту тя се стесняваше дотолкова, че да могат да вървят само един след друг. Няколко пъти пресякоха някаква река. На два пъти трябваше да стъпват по камъните и да внимават да не паднат в ледената вода. Колкото и обаче да обичаше тренировките и движението, Жулиета беше започнала да се уморява.

- Какво ще правим там? – попита Кристина и отново увисна на ръката на Фернандо.
- Ще се забавляваме – засмя се той. – Ще ви покажа как расте кафето, по това време от годината цъфти и е много красиво, после ще си направим по една маргарита и ще гледаме залеза. А утре ще се разходим из района. Знам

най-красивите места за снимки и познавам страшно интересни хора, с които ще искате да си поговорите и да си купите по нещо.

- Трябва да се върнем при Лусия до десет вечерта – каза Жулиета и всички спряха.

Фернандо погледна часовника си.

- В момента е три и петнайсет, а обратният път до Бокете е поне четири часа. Но за мен вие ще се изморите по средата и няма да имате сили да продължите. Жегата и влагата изсмукват силите, ако човек не е свикнал. В джунглата се стъмва рано и не е хубаво да се пътува през нощта.
- Ами ще използваме фенери – сви рамене Жулиета. – Лусия ще се притеснява.
- Лусия? – повтори Фернандо. – Лусия Родригес?
- Точно тя – отвърна Кристина и напълно игнорира знаците, които се опита да ѝ направи Жулиета, - на квартира сме в къщата ѝ.

Мъжът се усмихна топло.

- С Лусия се познаваме от години, ще ѝ звъннем да не се притеснява.
- С какво? – попита Жулиета и извади телефона си. – Тук няма обхват.

Фернандо обаче не трепна.

- Имам сателитен телефон в плантацията. Да вървим!

Кристина и Фернандо тръгнаха напред, но Жулиета не мръдна от мястото си.

- А защо все пак не се върнем? – попита тя. – Да опитаме с фенери...
- В джунглата е непрогледен мрак нощем, малката – подхвърли Фернандо през рамо - не искаш да си навън по тъмно. Хайде, стига си се глезила! Колкото по-бързо стигнем, толкова по-добре!

Жулиета извъртя очи и тръгна след тях. Може би беше прав и тя само си въобразяваше. Обаче само няколко крачки по-нататък попаднаха на дърво, което Жулиета беше сигурна, че вече е виждала. Беше толкова странно, че не можеше да го сбърка, цялото покрито с червени растения. Помнеше даже, че го е снимала. Пресегна се към раницата и извади апаратчето. То изпиука издайнически и това накара Фернандо да се обърне.

- Какво правиш?
- Нищо, искам да снимам онова дърво – каза Жулиета и започна бясно да прехвърля снимките.

Оказа се права – дървото беше абсолютно същото. Въртяха се в кръг.

- Като казахме снимки, защо не позираш ето там? – каза Фернандо и ѝ посочи един камък.
- Да, Жу, защо не? – попита Кристина.

Жулиета сви рамене и наистина се изкачи на камъка като Фернандо я снима. На снимката изглеждаше така, както се и чувстваше – стресирана. Явно само тя го забеляза. След това Кристина поиска да ѝ направят страшни снимки в гората. Тя започна да се ослушва театрално и да подскача напред-назад из гората, обяснявайки колко много ще се забавляват приятелите ѝ във Фейсбук със снимките.

- Тук е хубаво – каза Жулиета - да починем малко?
- Добре, но не бива да оставаме дълго – каза Фернандо и се наведе, за да се намокри с вода от реката.

Жулиета използва момента, за да дръпне Кристина встрани.

- Той ни води в кръг! – прошепна тя.
- Глупости... - каза Кристина на висок глас, но приятелката ѝ запуши устата ѝ .
- Не са! Това дърво, с червените цветя, го имам на снимка. Отпреди час и половина.

Кристина не се трогна ни най-малко.

- А защо си мислиш, че няма и други такива дървета в гората?

- Защото е абсолютно съвсем същото! – прошепна Жулиета и показа екрана на апаратчето.

Кристина погледна дървото, после екрана на апаратчето, трябваша ѝ няколко секунди да разбере.

- Ами сега?
- Ще звъним в полицията – каза Жулиета.
- Дай на мен!

Кристина извади телефона си от раницата и набра 112. За момент нямаше връзка, после даде свободно и двете чуха гласа на оператора:

- 112, пренасочвам към местна служба...
- Какво правите? – попита Фернандо и се приближи.

Кристина рязко затвори и скри телефона в джоба си.

- А, нищо, проверяваме дали има мрежа...
- Тук няма почти никаква мрежа, ако си без сателитен телефон – отговори той. – Да вървим! Ако не възразявате, ще взема чантата! Така ще вървим по-бързо.

Той се пресегна и Жулиета успя само да издърпа телефона си преди да я нарами. Кристина изглеждаше уплашена, но симпатиите ѝ към мъжа не можеха да ѝ позволят да види, че нещо не е наред. След като тръгнаха, тя отново увисна на ръката му и продължи да му гука. Жулиета обаче му вярваше все по-малко.

Особено след дървото. Тя изостана малко и се опита да набере 112. Нямахте сигнал.

Тъкмо започна да набира отново, когато Фернандо застана пред нея:

- Какви ги вършиш?

- Минаха седмици, няма ли да се откажеш вече?  
– попита Делгадо и отпи от бирата си. – Защо просто не се върнеш обратно към кабинетната си работа и не престанеш да душиш около случая? Сама видя, че доказателства просто ня-ма!

Мелинда наведе глава. Беше прав. Сама беше разпитала всички свидетели и не беше успяла да намери абсолютно нищо. Сякаш джунглата се беше разтворила и беше погълнала двете млади жени. Завинаги.

В главата ѝ изникна неприятният спомен за първата среща с родителите на момичетата. Госпожа ван дер Брет проклинаше всичко панамско и първоначално отказа да се срещне с тях, а когато все пак го направи, изля такъв порой от проклетия към нея и Делгадо, че съпругът ѝ едва успя да я обуздае. Проклинането беше преминало от английски на холандски и след това се беше превърнало в отчаян вой.

Госпожа Веер беше пълна нейна противоположност. Все едно всичко, което се случваше около нея, не я касасе. През повечето време седеше сгъната на четири на някой стол и просто гледаше пред себе си с празен поглед. Господин Веер обаче отказваше да остави нещата така. Детективът, нает от двете семейства, пък постоянно им се пречкаше в краката, настояваше да присъства по време на повторните

разпити на свидетелите и изобщо всячески спъваше работата им.

Всяко едно нещо, което се разглеждаше, като се започне от останалите вещи в квартирата им, и се приключи с предполагаемия им договор с училището в Бокете, се разследваше веднъж в Панама и след това още веднъж в Холандия. Господин и госпожа ван дер Брет се бяха заклели, че няма да се върнат обратно у дома, докато не разберат какво се е сполетяло дъщеря им. Семейство Веер също бяха останали. Двете семейства нямаха нищо общо едно с друго. Освен трагедията, която вероятно беше сполетяла децата им. Обединяваха ги скръбта и желанието да разберат истината.

Бяха минали седмици от изчезването на двете момичета, после седмиците станаха месец, след това два и въпреки всичко не откриваха нищо. Инспектор Ромеро си беше мислила, че с времето родителите ще осъзнаят, че децата им вече не са между живите, ще се примирят, че няма какво да погребат и оплачат, и ще се приберат. Не стана така— семейство ван дер Брет смяташе, че дъщеря им е жива и в момента е някъде в джунглата с някое от полудивите племена, които я обитаваха. Госпожа Веер пък говореше, че дъщеря ѝ я вика насън.

През цялото това време, въпреки че бяха работили заедно и че никак не му харесваше да повтаря едно и също нещо по сто пъти, инспектор Делгадо беше

неотлъчно до нея и дори се опитваше да помогне, когато някой от свидетелите отказваше да говори пред нея. Тя беше ново лице в Бокете, повикана от столицата и жена – три причини, поради които местните ѝ нямаха грам доверие.

Когато беше пристигнала в Бокете, Мелинда беше твърдо убедена, че това е отвратителен случай на небрежност и че ако някой си беше свършил работата добре в самото начало, двете момичета щяха да са живи и здрави. Колкото повече работеше с Делгадо, толкова повече изглеждаше така, сякаш момичетата са пропаднали вдън земя.

- Хавиер, казвам ти, това не е просто изчезване! – каза тя и отпи от своята бира. – Нещо се е случило и няма да се върна, докато не разбере какво!
- А ако никога не разбереш? – попита Хавиер и кимна към планината, която се виждаше от масата им. – В джунглата изчезват хора. Не е нито за първи, нито за последен път. Просто двете гринги са стъпили накриво, отклонили са се от пътеката, и нещо ги е изяло. Затова и не можем да намерим нищо. Досега щяхме да сме открили телата им.

Инспектор Ромеро сви рамене. Делгадо можеше да опрости абсолютно всичко и за него повечето инциденти с чужденци се свеждаха до „грингоси, които са подценили ситуацията“. Беше дал поне три

подобни примера. Не че не беше прав обикновено...  
Обаче тук имаше нещо друго, беше сигурна.

- Добре, тогава защо не са позвънили на никого?  
– попита тя. – Ако нещо им се е случило, защо никой нито ги е видял, нито чул? Можели са да викат за помощ, нали? Пътеката гъмжи от хора. Откакто съм тук, джунглата се претърсва всеки ден. Как така не сме попаднали на нищо?
- Защото ако теб те удари нещо по главата, ще има ли как ли да звъниш на някого? Освен това, са били тръгнали на разходка, сама знаеш – Делгадо кимна към съдържателката на заведението, която разливаше питиета зад бара. Тя им беше разказала за намерението на момичетата. - Ти ако си тръгнала на разходка, едва ли ще го обявиш на цялата земя, нали?

Мелинда кимна. От цялото разследване беше открила само едно – заведението „Ел пианиста“ в началото на пътеката беше идеално място за отдих. На обяд или след края на смяната двамата с Делгадо се отбиваха тук, за да проверят как върви търсенето, да изпият по една бира и да поприказват със собствениците. Тези хора бяха последните, които бяха видели двете момичета, преди да изчезнат.

- Може още да са живи и да се движат – каза Мелинда, но секунди по-късно сама се отказа от тезата си.

- Живи казваш – присви очи Хавиер Делгадо и започна да брои на пръсти– а как точно са оцелели десет седмици сами в джунглата? Сами, без опит, без храна и вода, дори без върхни дрехи, ако вярваме на показанията? Мелинсата, това сериозно ли го мислиш?

Инспектор Ромеро се намръщи. Беше прекарала толкова време в разглеждане на всичко, което знаеха по случая, че от време на време наистина ѝ се искаше да вярва на тезата на семейство ван дер Брет.

- Искан ми се – каза тя - но е много по-вероятно да са мъртви. И аз съм тук, за да разбера кой ги е убил.

Делгадо изсумтя.

- И кой ще бъде? – попита той. – Хайде де, избери си – той отново започна да брои на пръсти, - хазайката, съдържателите на кръчмата или таксиджията? Кой според теб има мотив да убие тия двечките? Едва ли са имали достатъчно време да си създадат врагове тук. Вярвай ми, хората в този край са много търпеливи и трябва години наред да се стараеш, за да те нарочат.

Мелинда наведе глава. Беше прав и за това – нито един от тримата нямаше нито мотива, нито времето да извърши каквото и да е, защото и тримата имаха желязно алиби.

- Санчес е душа човек – продължи Делгадо и отпи от бирата си, - на мравката път прави. Всички го обичат, освен това сама го видя как се тюхка.

Младата жена не отговори. Наистина беше видяла как Пепино Санчес се вайка за изчезването на „двете мили сеньорити“. Пълничкият шофьор на такси беше страшно разговорлив и повече от готов да сподели всичко, което знае, чул е или предполага по случая. Не успя да чуе една лоша дума за него от никого в Бокете, нито веднъж да се оплаче, макар че Санчес беше беден като църковна мишка и живееше буквално на ръба на бедността, заедно със семейството си. Всички го сочеха за пример като добър християнин, съвестен работник и невероятен баща. Щом станеше дума за него, всеки намираще за какво да го похвали. В църквата свещеникът ѝ каза, че всяка неделя дарявал по малко от надницата си. В училището го похвалиха, че пръв откликва, когато трябва да се помогне с нещо, а децата му са до едно отлични ученици с безупречно възпитание. Според справката от полицията Санчес нямаше нито едно нарушение по пътищата, въпреки че беше зад волана по цял ден.

- Лусия Родригес е абсолютно въвн от подозрение – продължи Делгадо.
- Така е, тя не е имала нито мотив, нито време да направи каквото и да е – кимна Мелинда. – В крайна сметка, изкарва си прехраната като

дава квартира на студенти като тях двете. Не би съсипала бизнеса си току така!

Обаче бизнесът на Лусия вече беше съсипан, както беше разбрала Мелинда. Самотната майка си изкарваше прехраната с даване на стаи под наем и надомна работа. Не беше много, но жената беше добра и трудолюбива и всички я обичаха, също като Санчес. Изчезването на двете момичета беше получило такъв широк отзвук, че всеки ден из града се шляеха снимачни екипи, репортери и просто любопитни зяпачи, които не спираха да тормозят местните с въпроси по случая. Всяка седмица им звъняха от прокуратурата в столицата за доклад. Всяка седмица Мелинда им казваше едно и също – че няма развитие и всеки път след като го кажеше, се заричаше да разреши този случай до следващото обаждане.

- Родителите им не спират да говорят как не правим нищо– измърмори Делгадо- а не разбират, че няма как да разберем какво се е случило с децата им. Това не ти е град, да обходиш улиците и да претърсиш сградите. Няма охранителни камери, които да прегледаш. Тук всичко се движи и диша. Джунглата е жива.

Инспектор Ромеро кимна. Дори оттук се чуваха смътните крясъци на животните от джунглата. Тя самата се беше родила и израснала в столицата и

никога не беше изпитвала нужда да ходи из планините. Обичаше животните, но не би тръгнала да живее в пустощта. Твърде много предпочиташе течащата вода, топлата храна и електричеството. Сега когато природата беше на една ръка разстояние, се чувстваше много по-малка и непотребна, отколкото в града. Колкото повече стоеше в Бокете, толкова повече смяташе, че има нещо гнило.

- Добре де, нали в джунглата живеят индианци?  
– попита тя след малко.
- Гнобе? – изсумтя Делгадо. - Те са мирни хора, никога не биха посегнали на някого. Освен това повечето обработват земи мирно и тихо.
- Да, но защо не са ги намерили? Знам, че и те участват в търсенето и че познават всяка тревичка тук.

Инспектор Делгадо въздъхна и се втренчи в чашата си.

- Защото няма нищо за намиране, Мелинсита! Престани с това, че ми убиваш желанието да си пия бирата!

Мелинда също въздъхна. Всичко в този случай сочеше, че делото ще остане неразкрито. Можеше да се е случило всичко с момичетата, а родителите им не спираха да търсят, бяха обявили дори награда от трийсет хиляди долара срещу каквато и да е информация за децата си. Въпреки че това беше колкото годишната заплата за повечето хора в

градчето, нито един човек не беше дошъл с информация. Никой. Малката общност беше като онемяла по темата. Мелинда недоумяваше как може хората тук да знаят всичко за всеки, а две чужденки, които светят от километри с русите си коси и почти нулевия си испански, са изчезнали безследно в очите на всички.

Двамата продължиха да пият бирата си мълчаливо и Делгадо тъкмо извади портфейла си да плати, когато телефонът му звънна. Той се намръщи и вдигна.

- Да, какво? Идваме веднага! – затвори и я хвана за лакътя. - Ставай!
- Какво става, закъде се разбърза толкова? – попита Мелинда и допи на екс остатъка от бирата си.
- Ставай! Открили са най-сетне нещо!

Това беше достатъчно да изстреля инспектор Ромеро на крака.

- Какво, телата ли?
- Не, раницата на момичетата – каза Делгадо, хвърли една банкнота от няколко балбоаси на масата и махна на собственичката, че тръгват. Тя само кимна и продължи да се занимава с някакъв клиент на бара.

Мелинда се остави да я извлекат от заведението и попита едва когато Делгадо се понесе с мръсна газ по пътя:

- Откъде да знаем, че е тяхна? Може да е на всеки произволен турист.
- Намерили са паспорта на едното от момичетата вътре – отговори Делгадо и даде още газ на и без това древната си кола – Родителите са вече на място, чакат ни.

**ОСТАНАЛАТА ЧАСТ ОТ  
ИСТОРИЯТА ЩЕ НАМЕРИТЕ  
НА СТРАНИЦИТЕ НА  
КНИГАТА ☺**